

- 3) Czy art. 15 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej należy interpretować w ten sposób, że różnice proceduralne między przepisami obu państw, takie jak prowadzenie postępowania na posiedzeniu niejawnym przez wyspecjalizowany sąd, służą dobru dziecka w rozumieniu tego przepisu [prawa Unii]?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 września 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-576/18)

(2018/C 399/33)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, D. Recchia, pełnomocnicy)

Strona przeciwna: Republika Włoska

Żądania strona skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich środków koniecznych do wykonania wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie C-243/10, dotyczącego odzyskania od beneficjentów pomocy państwa uznanej za niezgodną z prawem i ze wspólnym rynkiem w rozumieniu decyzji Komisji 2008/854/WE (¹) z dnia 2 lipca 2008 r., Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej decyzji oraz art. 260 TFUE;
- zasądzenie zapłaty przez Republikę Włoską na rzecz Komisji ryczałtu, którego wysokość wynika z pomnożenia kwoty dziennej w wysokości 13 892 EUR przez liczbę dni trwania naruszenia, w kwocie co najmniej 8 715 000 EUR od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie C-243/10 do dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie;
- zasądzenie zapłaty przez Republikę Włoską na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej za każde półrocze poczynając od półrocza następującego po wydaniu wyroku w niniejszej sprawie w wysokości 126 840 EUR za dzień;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją 2008/854/WE z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie programu pomocy regionalnej na rzecz sektora hotelarskiego na Sardynii (ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. – nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98), opublikowaną w Dz.U. L 302 z dnia 13 listopada 2008 r., Komisja uznała za niezgodną z prawem i niezgodną z zasadami wspólnego rynku odnośną pomoc państwa przyznaną przez Włochy i nakazała jej odzyskanie.

Wyrokiem z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie C-243/10, Komisja/Włochy, Trybunał orzekł, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej decyzji nie podejmując w przewidzianym terminie wszelkich działań niezbędnych, aby odzyskać od beneficjentów pomoc przyznaną w ramach programu pomocy zgodnie z tą decyzją.

Przez wiele lat od wydania tego wyroku, mimo licznych ponagieł skierowanych przez Komisję do rządu włoskiego, większa część odnośnej pomocy nie została nadal odzyskana. Argumenty podniesione w tym zakresie przez rząd włoski, w szczególności dotyczące postępowań zawisłych przed sądami krajowymi nie stanowią ważnego uzasadnienia takiego uchybienia. Wynika stąd, że w dniu wniesienia niniejszej skargi Włochy nadal nie odzyskały całej pomocy, a zatem nie wykonały w pełni wyroku Trybunału w sprawie C-243/10.

Komisja wnosi zatem do Trybunału o stwierdzenie, że Włochy naruszyły art. 260 TFUE oraz o zasądzenie zapłaty przez Włochy ryczałtu oraz okresowej kary pieniężnej za każde półrocze do czasu pełnego wykonania wyroku w sprawie C-243/10.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 2 lipca 2008 r. w sprawie programu pomocy „Ustawa regionalna nr 9 z 1998 r. – nadużycia w stosowaniu programu pomocy N 272/98” C 1/04 (ex NN 158/03 i CP 15/2003) (Dz.U. 2008, L 302, s. 9).

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 11 lipca 2018 r. w sprawie T-185/15,
Buonotourist / Komisja, wniesione w dniu 19 września 2018 r. przez Buonotourist Srl**

(Sprawa C-586/18 P)

(2018/C 399/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Buonotourist Srl (przedstawiciele: M. D'Alberti, L. Visone, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Associazione Nazionale Autotrasporto Viaggiatori (ANAV)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie zgodnie z art. 263 TFUE i 264 TFUE, że decyzja Komisji Europejskiej z dnia 19 stycznia 2015 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa Sa.35842 (2014/C) (ex 2012/NN) (na kwotę 1 111 572,00 EUR) jest w pełni nieważna i bezskuteczna, jako że stwierdzono w niej, iż kwoty uznane jako rekompensata z tytułu zobowiązań z zakresu usług publicznych w rozumieniu rozporządzenia (EWG) nr 1191/69 (wyplata rekompensaty na podstawie art. 11 z racji obowiązku taryfowego w sektorze lokalnego transportu publicznego)⁽¹⁾ należy postrzegać jako niezgłoszony środek, który stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 traktatu i który jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym;
- stwierdzenie zgodnie z art. 263 TFUE i 264 TFUE, że decyzja Komisji Europejskiej z dnia 19 stycznia 2015 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa Sa.35842 (2014/C) (ex 2012/NN) (na kwotę 1 111 572,00 EUR) jest całkowicie nieważna w części, w której zobowiązuje państwo włoskie do wdrożenia środków działania w celu odzyskania pomocy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez Buonotourist s.r.l.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie oparte jest na pięciu zarzutach, ze względu na które wyrok należy uchylić:

I. Wadliwość zaskarżonego wyroku ze względu na kwalifikację spornej rekompensaty jako „nowej pomocy”

Rekompensata przyznana wnoszącej odwołanie wynika z wyroku deklaratoryjnego Consiglio di Stato z 2009 r., w którym uznano odpowiadające jej uprawnienie, na podstawie rozporządzenia nr 1191/1969 za zobowiązania z tytułu świadczenia usługi publicznej (zwane dalej „OSP”) o charakterze taryfowym. Takiego orzeczenia z uwagi na jego charakter w żadnym wypadku nie można było interpretować jako ustanawiającego środek w postaci rekompensaty, ponieważ uznano w nim jedynie jej istnienie.